

"Πιστεύω θα είμαι πιο χρήσιμη συμμετέχοντας σε αυτή τη μάχη, από το να είμαι υπάλληλος σε ένα γραφείο."

I'Humanité (μετάφραση barikat)

Ήταν 28 ετών. Ονομαζόταν Kader Ortakaya. Ονειρευόταν έναν κόσμο ειρηνικό, ελεύθερο, δίκαιο. Κουρδικής καταγωγής, ποτέ δεν αποδέχτηκε την αδικία που υπέμενε ο λαός της, την αστυνομική καταστολή, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια. Μια νέα γυναίκα που χωρίς να νοιάζεται για τις συνέπειες στήριξε την αντίσταση στο Κομπάνι. Εδώ και περίπου ένα μήνα βρισκόταν στα σύνορα Τουρκίας – Συρίας. Την Πέμπτη άφησε την τελευταία της πνοή, ενώ προσπαθούσε μαζί με μια ομάδα να περάσουν τα σύνορα και να φτάσουν στο Κομπάνι, να ενωθούν με τους Κούρδους που αντιστέκονται. Ο τούρκικος στρατός άναψε πυρ. Η κοπέλα έπεσε νεκρή με το βλέμμα στραμμένο στο Κομπάνι.

Λίγες μέρες πριν πεθάνει είχε γράψει ένα γράμμα στους γονείς της εξηγώντας τους τους λόγους της απόφασής της:

“Αγαπημένη μου οικογένεια,

Βρίσκομαι στο Κομπάνι. Αυτός ο πόλεμος δεν αφορά μόνο το λαό του Κομπάνι, αλλά είναι ένας πόλεμος που αφορά όλους μας. Αναμείχθηκα σε αυτή τη μάχη για την πολυαγαπημένη μου οικογένεια και για όλη την ανθρωπότητα. Εάν δεν αναγνωρίσουμε σήμερα ότι αυτή η μάχη είναι και δική μας, στο μέλλον θα είμαστε μόνοι μας όταν βόμβες θα γκρεμίζουν τα δικά μας σπίτια. Αν νικήσουμε σε αυτή τη μάχη, θα σημαίνει τη νίκη των φτωχών και των εκμεταλλευόμενων. Πιστεύω θα είμαι πιο χρήσιμη συμμετέχοντας σε αυτή τη μάχη, από το να είμαι υπάλληλος σε ένα γραφείο. Μπορεί να σας στενοχωρώ, αλλά θα καταλάβετε αργά ή γρήγορα ότι έχω δίκιο. Εύχομαι όλοι οι λαοί να ζουν σε μια κοινωνία ελεύθερη με ισότητα. Δε θέλω να είναι κανείς θύμα εκμετάλλευσης για όλη του τη ζωή στην προσπάθειά του να βρει ένα κομμάτι ψωμί ή ένα σπίτι. Για να γίνουν αυτές οι επιθυμίες πραγματικότητα, πρέπει να αγωνιστούμε, να αντισταθούμε. Θα επιστρέψω όταν τελειώσει ο πόλεμος και το Κομπάνι θα έχει κερδίσει. Όταν γυρίσω, σας παρακαλώ, να υποδεχθείτε και τους συντρόφους μου. Μην προσπαθείσετε να με βρείτε. Είναι αδύνατο να το καταφέρετε. Ένας από τους βασικούς λόγους που σας γράφω είναι για να μην κάνετε προσπάθειες να με βρείτε και να υποφέρετε γι'αυτό. Αν ποτέ μου συμβεί κάτι, θα το μάθετε. Αν δε θέλετε να συλληφθώ και να βασανιστώ, μην ειδοποιήσετε την αστυνομία ούτε κανένα κρατικό φορέα. Εάν το κάνετε εγώ, οι σύντροφοί μου και εσείς θα υποφέρουμε. Μην πείτε ακόμα και στους πιο κοντινούς ότι έχω πάει στο Κομπάνι, αυτό θα με προστατεύσει από το να συλληφθώ όταν γυρίσω. Καταστρέψτε αυτό το γράμμα μόλις το διαβάσετε. Αν θέλετε να κάνετε κάτι για εμένα, στηρίξτε τον αγώνα μου. Έχετε μείνει σιωπηλοί απέναντι στην αδικία του κράτους. Πείτε “Φτάνει πια!” να σκοτώνονται οι άνθρωποι μέσα στους δρόμους, να έρχονται αντιμέτωποι με τα δακρυγόνα όπως αυτό έγινε στο Ρομπόσκι. Θα συνεχίσω να συμμετέχω στις διαδηλώσεις και στους πολιτικούς ακτιβισμούς και θα ζήσω μαζί σας. Σας αφιερώνω τον αγώνα μου μέχρι την επιστροφή μου.

Σας φιλώ όλους, τη μητέρα μου, τον πατέρα μου και την Ada, τους Deniz, Zelal και Mahrir που θα γεννηθούν σύντομα. Μια ιδιαίτερη σκέψη για τον αδερφό μου Kadri. Θα αντιδράσει όπως εκείνος νομίζει. Στέλνω σε όλους τους επαναστατικούς μου χαιρετισμούς. Το τηλέφωνο είναι ένα δώρο για τον αδερφό μου. Υπάρχει μια φωτογραφία από εμάς εδώ

μέσα. (...)Σας αγαπώ όλους. Αντίο προς το παρόν.”

πηγή: l'Humanité